

суспільно значущих проектів в найбільш короткі терміни, малопривабливих для традиційних форм приватного фінансування; підвищення ефективності проектів за рахунок участі в них приватного бізнесу, як правило, більш ефективного на ринку, ніж державні інститути; зниження навантаження на бюджет за рахунок залучення приватних коштів і перекладання частини витрат на користувачів ; залучення кращих управлінських кадрів, техніки і технологій, підвищення якості обслуговування кінцевих користувачів.

Основними напрямками розвитку механізмів державно-приватного партнерства в інноваційній розвитку національної економіки України є: створення фондів, що надають фінансові ресурси організаціям на стадії науково дослідних розробок; створення системи венчурних інвестиційних фондів; створення інноваційних кластерів.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПАРТНЕРСТВА ДЕРЖАВИ ТА БІЗНЕСУ

Т. А. КОЛЯДА, канд. юрид. наук, доц.,

доц. кафедри правового забезпечення господарської діяльності

О. К. ГРЕБЕЛЬНИК, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Актуальним питанням для кожної сучасної країни наразі є розвиток економіки. Пошук балансу між державним та приватним надихає науковців на використання різних засобів: приватизації, комерціалізації, часткової передачі повноважень, створенні спільних організацій, тощо. Наразі структуризація економічних аспектів взаємодії держави та бізнесу, має надзвичайне значення, адже це дасть змогу підприємцям значно зменшити витрати часу на вивчення можливих векторів взаємодії з державою. Також ми матимемо можливість визначити проблеми, які заважають реалізації економічного партнерства та запропонувати шляхи вирішення цих проблем.

На нашу думку, однією з сторін економічної взаємодії є саме партнерство, яке реалізується через об'єднання державних і комерційних ресурсів, активів та розподілення обов'язків. Таким чином зацікавленість обох сторін реалізується в рівних умовах, адже зусилля кожного партнера слугуватимуть інтересам інших. Звичайно, така форма партнерства буде

вигідно виділяти серед комерційних підприємств – держава отримує додатковий прибуток або можливість надання певних послуг без витрат, а приватний партнер виконує значні інвестиції.

Іншим економічним аспектом є комерціалізація державних функцій. Насправді можна сказати, що це прямий доказ наявності ринкової економіки. До комерціалізації відносять контракти, які можуть бути дуже простими (форми друку документів, експлуатація приміщень) та досить складними (зовнішній аудит). Такими чином підкреслюється провідна роль держави, проте звертається увага на потреби приватного партнера у рамках спрощення процесу взаємодії.

Із попереднього аспекту можемо зробити висновок, що виникає необхідність створення саме сумісних підприємств – так званих холдингових компаній. Тобто контроль за власністю та контроль управління з компанії будуть перенесені в іншу організацію, що дає змогу підвищити ефективність управління. Таким чином, з'являється можливість виділити осередок для залучення інвестицій. На нашу думку, в цій формі економічних відносин, важливими моментами є поділ фінансових зобов'язань між членами та створенні акціонерного контролю. У першому випадку формуються правила капіталу компанії та обумовлюються форми фінансування. В другому – гарантується захист інтересів партнерів, при розподілу прибутку від власності.

Останнім витком взаємодії держави та бізнесу, ми вважаємо делегування відповідальності з ухвалення управлінських рішень і управління пов'язаних з цим ресурсами професійним менеджерам. Звісно починає функціонувати система делегування через створення спеціальних інститутів. Таким чином, інститути не залежать від держави і мають свою організаційну структуру. Проте, тоді виникає питання прозорості бюджетної системи інститутів, адже прибуток який виникає в інститутах є позабюджетним. Звідси робимо висновок, що державному апарату потрібно шукати важелі контролю за фінансами. З цього пункту можемо зробити наступний висновок – зростає показник бюджетних витрат на контроль за результатами делегування функцій.

І нарешті, спираючись на приведені нами економічні аспекти взаємодії, ми можемо сказати, що використовувати повною мірою потенціал державно-приватного партнерства не дозволяє відсутність спеціальних податкових пільг для організацій, залучених в реалізацію партнерських

проектів на внутрішньому і зовнішньому ринках.

Для виправлення ситуації держава повинна гнучко використовувати правову базу для становлення мережових моделей інтеграції капіталу на основі загальних інтересів держави і бізнесу від окремих підприємств до міжгалузевих і міжрегіональних асоціацій. Враховуючи необхідність сприяння конкуренції, держава здатна і повинна протидіяти виникненню монополій в даній сфері. Антимонопольна функція держави стає особливо важливою в світлі останніх тенденцій в світовій економіці, коли на зміну традиційному конкурентному механізму приходять взаємозаінтересованість і довгострокові контракти між учасниками спільного бізнесу. Продумана політика держави може створити необхідне середовище і умови для розвитку взаємовигідних стосунків влади і бізнесу.

Отже, розвиток ринкової економіки задає нові вектори співробітництва держави та бізнесу. Необхідність створення сумісних компаній, перерозподілу функцій контролю та нагляду, залучення нових інвестицій і підвищення прибутку кожної сторони призводить до ряду проблем та недоліків, які при детальній роботі можна усунути.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО УКРАЇНИ В СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Т. А. КОЛЯДА, канд. юрид. наук, доц.,

доц. кафедри правового забезпечення господарської діяльності

Н. І. ПРИХІДНЯК, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Впродовж двох останніх років питання запровадження механізму державно-приватного партнерства розглядається як один з альтернативних способів реформування вітчизняної системи охорони здоров'я.

Потреба нагальних реформ в галузі охорони здоров'я ускладнюється у зв'язку з тим, що фінансові можливості держави обмежені, і більшість перетворень гальмуються через економічну кризу. Українська система охорони здоров'я має низький рівень забезпечення та фінансування, технічно відсталу інфраструктуру та технічну базу і відповідно потребує значних